

PŁOCHA (5) *sb f*

N sg płocha (5).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Narzędzie tkackie służące do przybijania pasm, grzebień tkacki; pecten BartBydg, Mącz, Calep, Cn; fluxorium BartBydg; radius, scapus Cn (5) : Trama, płocha, est filum inter stamen discurrens, vel instrumentum textricum. BartBydg 162, 59b, 109b; Calep 765b; [Pecten Weberkamp/ Item eine Hechel Płochá/ Szcotká/ Ochlica ArtNom L4].

Wyrażenie: »płocha tkacka (a. [tkacza])« (1): Pecten etiam instrumentum texorium, Płochá tkacka. Mącz 285c; [Licum, ein webergereifz/ dadurch der zettel gesogen wird. P. płochá tkaczá/ przez którą poftává bywa przeciagniona. Volck 326, Rrr].

[Przen: Przedmiot służący do bicia:

Przysłowie: Vir uiro quid prestat. Chłop ná chłopá/ Gdy ieft płochá wedle boká. TerentMatKęł S7.]

Synonimy: ochlica, szczotka.

MC